

BESCHERMING IN VERKEERDE RICHTING.

(INVOERRECHT EN ACCIJNS OP AZIJN.)

Het vraagstuk der « bescherming » wordt in den laatsten tijd druk besproken.

Voor- en tegenstanders van den vrijen-handel trachten de onhoudbaarheid van elkanders stelsels aantetoonen, en brengen ons onwillekeurig de woorden in herinnering waarmede Renan (zeker niet zonder bedenking) in de voorrede van « Le Prêtre de Némi » de Staathuishoudkunde definieerde « l'Economie Politique n'est qu'un éternel « dialogue entre deux systèmes ; dont l'un ne parviendra « jamais à supplanter l'autre, ni à le convaincre d'erreur « absolue ».

Er moge evenwel verschil van meening bestaan over de vraag of de nationale industrie al dan niet beschermd moet worden tegen concurrentie van het buitenland, hierover zal men het eens zijn, dat, wanneer tengevolge der belastingwetgeving de inlandsche producent benadeeld, de buitenlandsche daarentegen bevoordeeld wordt, de nationale nijverheid in een toestand geraakt die op den duur onhoudbaar is.

In zoodanig geval verkeert thans ten onzent de azijsche industrie; het kan van nut zijn in het kort aantetoonen dat hier werkelijk bescherming in verkeerde richting verleend wordt; bereids werd hierop gewezen in het adres der azijsfabrikanten aan den Minister van Financiën gericht, opgenomen onder de Verslagen de Nederlandsche Nijverheid betreffende, gepubliceerd naar aanleiding der

in Juni des vorigen jaars te Utrecht gehouden vergadering van Nederlandsche Industrieelen.

Art. 3 der wet van 25 Juli 1871 (Stbl. n° 92) houdende bepalingen omtrent den accijns op bier en azijn, bepaalt, dat de accijns op den azijn wordt geheven «voor den azijn, uitsluitend vervaardigd uit gedistilleerd, tot een bedrag van tien cent «per liter verbruikt ge-
«distilleerd ter sterkte van vijftig percent,» dus /10 per HL.

Ter voorkoming van fraude wordt die hoeveelheid gedistilleerd, bij inslag vermengd met 100 L. azijn.

Art. 1 der wet van 27 Juni 1876, (Stbl. n° 130) houdende vaststelling van nadere bepalingen omtrent de belasting op bier en azijn, waarbij art. 51 der zooeven vermelde wet is gewijzigd, bepaalt «dat de afschrijvings-
«som (bij uitvoer) voor azijn bedraagt / 0,62^s per hekto-
«liter, wanneer de azijn dertig gram watervrij
«azijnzuur per liter bevat, en bij hogere sterkte naar
«evenredigheid meer».

Uit beide bepalingen kan gemakkelijk berekend worden, welke hoeveelheid azijn, van 30 gram watervrij azijnzuur per Liter, de wetgever zich voorstelde dat uit 1 HL. moutwijn van 50 percent te bereiden viel; men mag toch aannemen dat het denkbeeld zal hebben voorgezetten, den betaalden accijns, bij uitvoer, ten volle te restitueeren.

De accijns bedraagt / 10 per HL. moutwijn van 50 pCt., bij uitvoer wordt eene afschrijving verleend van / 0,62^s per HL. azijn, er moet dus uit die hoeveelheid gedistilleerd, wil de geheven accijns geheel terugbetaald worden,

$$\frac{10000}{625} = 16 \text{ HL. azijn vervaardigd worden.}$$

Deze opbrengst moge theoretisch de juiste zijn, in de practijk kan zij niet verkregen worden. Noodzakelijk gaat bij de bereiding in het groot een deel der alcohol door verdamping verloren, terwijl mede een gedeelte in onveranderden staat in den azijn blijft. Aangezien het rende-

ment veel van de inrichting en het bestuur eener fabriek afhangt, zoo is het moeilijk absoluut juiste gegevens daaromtrent te verkrijgen; zonder overdrijving mag men evenwel aannemen, dat bij goede leiding uit 1 H. L. moutwijn van 50 pCt., vermengd met 100 L. azijn, 1250 L. azijn van 30 gram getrokken kan worden. Rekent men hieraf de 100 L. voor de vermenging gebruikt, dan verkrijgt men eene zuivere opbrengst van 1150 Liter ¹⁾.

Het verschil der door den wetgever veronderstelde opbrengst, en die welke in de practijk verkregen wordt, stelt reeds dadelijk den ongunstigen toestand in het licht waarin de fabrikant-exporteur zich bevindt.

Voor de hoeveelheid moutwijn noodig ter bereiding van 1150 L. azijn, is hij den fiscus aan accijns schuldig / 10, bij uitvoer wordt hem gerestitueerd $11,50 \times / 0,62^s = / 7,18^s$, of / 2,81^s minder dan hij betaald heeft.

Maakt dit euvel het onzen industrieelen dubbel moeilijk in den vreemde te concurreeren, van ernstiger aard nog is het feit waarop in den aanvang van dit opstel de aandacht werd gevestigd, de bescherming n. l. die de buitenlandsche fabrikant, door onze tarief-wetgeving geniet.

Volgens ons tarief van invoerrechten wordt alle azijn, welke op den Nederlandschen vochtweger schaal B twee graden sterkte of minder aanwijst, bij invoer belast met / 3 per vat, alle andere van meerdere sterkte met / 20 per vat.

Terloops zij hier opgemerkt dat om twee graden op den Nederlandschen vochtweger schaal B aantewijzen, de azijn eene sterkte moet hebben van 140 gram watervrij azijnzuur per Liter of van 14 pCt.

Uit 1 H. L. moutwijn van 50 percent zal dus, naar de

¹⁾ Bij de behandeling van de laatstelijk in België tot stand gekomen wet tot wijziging van het invoerrecht op azijn en azijnzuur (Moniteur Belge 13/14 Juni 1887) werd nagenoeg gelijke opbrengst als de juiste aangemerkt. (Zie het rapport der Commissie uit de Belgische Kamer van afgevaardigden aangaande het wetsvoorstel uitgebracht. Parlementaire stukken n° 155, blz. 5.)

hierboven berekende opbrengst, kunnen bereid worden

$$\frac{1150 \times 30}{140} = 246^s \text{ L. azijn van } 2^{\circ} \text{ Ned. vochtweger of van } 140 \text{ gram.}$$

Deze 246^s L. kosten aan accijns / 10, 1 H. L. dus / 4,02 terwijl gelijke hoeveelheid van gelijke sterkte bij invoer slechts getroffen wordt met / 3.

De buitenlander geniet hier dus als 't ware eene invoerpremie van / 1.02 per H. L., een voordeel dat nog grooter wordt wanneer, zooals in den laatsten tijd veelal geschiedt, zeer geconcentreerde azijn wordt ingevoerd.

Hetzelfde bezwaar doet zich dan voor dat in 1886, bij de wijziging van de tarieven van in- en uitvoerrechten in Nederlandsch-Indie, den azijn naar een anderen maatstaf als tot dusverre gevolgd was, deed belasten.

Blijkens de memorie van toelichting tot het wetsontwerp tot wijziging dier tarieven ¹⁾ bedroeg het invoerrecht voor azijn op fust / 2 en voor afgetapt azijn f 2.50 per H. L., hetgeen in den regel overeenkwam met 10 à 12 percent ad valorem.

Er bestond geen reden, meende de Minister, om het invoerrecht te verhoogen, «te minder omdat ook in Indie «azijn wordt gefabriceerd en opdrijving van het recht wel«licht tot vermindering van den invoer zou leiden. Maar «het was wenschelijk den maatstaf van heffing te wijzigen «zoowel met het oog op den aanvoer van azijn uit China, «die gewoonlijk in potten plaats vindt, als met het oog «op de uiteenlopende qualiteit der verschillende azijn«soorten, en op den in de laatste jaren meermalen voor«komenden invoer van geconcentreerden azijn, waar««van (volgens de aanwijzing op de etiketten der flesschen) «door toevoeging van water, het veertigvoud volumen aan «gewonen azijn is te verkrijgen.»

Eene heffing waarbij de waarde als maatstaf is aange-

¹⁾ Gedrukte stukken 1885—86. Bijlagen Tweede Kamer n° 79, 4.

nomen, werd derhalve voorgesteld en bij de wet van 16 April 1886 (Stbl. n° 72) aangenomen.

Het voordeel dat hier te lande te behalen is bij invoer van geconcentreerden azijn, blijkt onmiddellijk uit onderstaand overzicht, van de hoeveelheden azijn van verschillende sterkte, die bereid kunnen worden uit 100 HL. moutwijn van 50 pCt., waarbij tevens vermeld is de door den inlandschen fabrikant betaalde accijns en het bij invoer geheven recht.

Van 100 HL. gedistilleerd à 50 pCt. verkrijgt men de volgende hoeveelheid:

		Hiervoor is verschuldigd	
		<i>aan accijns.</i>	<i>bij invoer.</i>
115000	L. azijn à 30 gram (3 pCt.) of		
24650	» » à 2 ^e Ned. vochtweger of		
	van 14 pCt., belast bij invoer		
	met f 3 per HL.	f 1000	$246,5 \times f 3 = f 739,50$
4928	L. azijn à 70 pCt.	- 1000	$49,28 \times - 20 = - 985,60$
4600	» » à 75 »	- 1000	$46 \times - 20 = - 920,—$
4312	» » à 80 »	- 1000	$43,12 \times - 20 = - 862,40$
3833	» » à 90 »	- 1000	$38,33 \times - 20 = - 766,60$
1) 3632	» » à 95 »	- 1000	$36,32 \times - 20 = - 726,40$

Deze cijfers vereischen geen nadere toelichting; zij pleiten voldoende tegen het stelsel waarnaar hier te lande het invoerrecht op azijn wordt geheven.

Ons betoog samenvattende komen we tot deze slotsom:

1° bij uitvoer van hier te lande bereiden azijn, wordt het bedrag van den betaalden accijns niet ten volle gerestitueerd, maar aanzienlijk minder;

2° het recht bij invoer van vreemden azijn geheven, is te laag in verhouding tot het bedrag van den accijns waarmede het inlandsch product bezwaard is; het na-deelig verschil wordt grooter naarmate de ingevoerde azijn een hooger grad van concentratie heeft bereikt.

Bij de onlangs in Belgie tot stand gekomen regeling van het invoerrecht op azijn en azijnzuur (wet van den 11ⁿ Juni 1887, Moniteur Belge van 13/14 Juni 1887) is het volgend stelsel van heffing naar 3 klassen aangenomen.

1) Het azijnzuur uit Duitschland ingevoerd heeft zelden eene hoogere sterkte dan van 80 pCt.

		Invoerrecht per HL.
Azijn en vloeibaar azijnzuur, houdende aan zuiver azijnzuur	8 pCt. of minder	frs. 15.—
	meer dan 8 en minder dan 40 pCt.	» 75.—
	40 pCt. of meer	» 187.50

Dit invoerrecht is schijnbaar zeer hoog, men neme evenwel in aanmerking dat in Belgie van 1 L. alcohol van 50°, 64 centimes accijns wordt geheven.

Neemt men op grond van de hiervoren gemaakte berekeningen aan, dat voor de bereiding van 1 HL. azijn van 8 pCt. ongeveer 23 liter alcohol van 50 pCt. noodig is, dan wordt daarvoor in Belgie 23 X fr. 0,64 = fr. 14,72 aan accijns betaald, een bedrag nagenoeg overeenkomende met het recht bij invoer verschuldigd.

Welk stelsel van belasting, dat naar verschillende klassen zooals in Belgie, of dat naar de waarde zooals in 1886 voor Indië is aangenomen, de voorkeur verdient, zij aan de practijk ter beslissing overgelaten. Genoeg zij het zoo in deze regelen is aangetoond dat de houding van den fiscus tegenover de azijn-industrie, de aandacht van den belastingwetgever ten volle verdient.

Voorburg, Jan. 1888.

S. VAN CITTERS.